

A jak to ale bylo milý!

Já vím, že se opakuju, ale chápejte - po tak dlouhý době si prostě užívám to, že hodně fungujeme normálně. Normálně, normálně, normálně. A ešče jednou prostě normálně ☐ . V tenhle čtvrtek jsem si řekla, že se prostě nebudu honit. Mám klouzavku? Mám, tak se sklouznu, však napracováno něco mám.

Umyla jsem si v poklidu makovici a pomudlala se s ohařiskama. A dokonce jsem vytáhla cvičící tyčku a potrénovali jsme přesnější dotek čumáčkama. A hlavně teda u Tali to, že tyčka se co? Nežere. Jen se jí má jedna dotknout čumesem. No a pak se ešče mudlaly pupiky - rezavej a flekatej a až potom se šlo ven. Táááakový hodný pejsky já sem měla! Věděla jsem od Brtnika, že svědomitě se vyvenčil jen Rumajzlík a tak jsem chtěla, ať koná i Taliprtka. Proto jsem je zavedla nejdřív na louku a k jejich velký radosti vytáhla balonky. Ať si madáme rozhýbá střeva trošek. V jednu chvíli to vypadalo spíš, že se zlomí vejpůl. Protože chtěla vyskočit a v tom výskoku udělala ten svůj pohyb houpacího konika, což jí převážilo dozadu a bacila s sebou na záda. Zadunělo to tak, že to vypadalo, že krom vichru se do Prahé dostavilo i zemětřesení ☐ ☐ . Myslím, že si ani nevšimla, že upadla ☐ ☐ .

Než se posbírala, stihla jsem Rumouškovi čutnout pořádnou dálku a při tý příležitosti si všimnout, že..... UUUUUŽ JE SVĚTLOOOOOOOOOO JUCHAJDÁÁÁÁÁÁÁ!!! KONEC RANNÍHO VENČENÍ POTMĚ!!!! A MÁŠ ŠMIDRA, TMO JEDNA BLBÁ! HURÁÁÁÁ, chtělo se mi zařvat, ale řvaní za mě obstarala Taliprtka, protože jsem se jí dostatečně nevěnovala a měla sem urychleně vyčutávat dálku ☐ ☐ . "Seš už blbá, Talíři? Je ráno, sklapni!" instruovala jsem jí. Bylo jí to šumák, hlavně, že jsem koplá. Chvíli jsem je tam honila jak nadmutý kozy a pak jsem si vyžádala balonky zpátky. A tentokrát byla Tali úplně stejně šššššííikovnááá jako Rumíček, protože hnedle z první uklidila sama bez pomoci balonek do pytlíku!!!! Ani sáhnout jsem na tu oslantaninu nemusela. Unešená sama sebou, jak je výborná, vystřelila se ta hromada fleků do prostoru. "Tali - brzdi." Poslušně přibrzdila a poslušně i zareagovala na písknutí, který jí o chvíli později oznamovalo, že "Stop- dál pod ty balkony nechod!"

Když tak fungovala na první dobrou zkusila jsem co nejtíšeji vydat povel "Ke mně" JOOOOOOOOOOOOOOO!! Tý jofka Žofka! Otočka na pětíku a přes to, že byla rozeběhnutá svým oblíbeným směrem, dostavila se a předsedla předpisově jako Rumíček. "VÝÝÝBORNÝÝÝÝ!" pochválila jsem je oba a vybídla je, že pokračujeme dál. To mi fakt

udělalo velkou radost. Že bychom se zase trošku v komunikaci posunuly? Bylo by to prima. Zrovna den před tím, jsem Brtníkovi říkala, o co se snažím. Že když jdeme z vycházky, tak v závěru na ně vyloženě spíš šeptám, aby se Tali naučila mít ty uši v pozoru i na šeptání. A že bych byla ráda, kdyby mě v tomhle podpořil. On je takovej - někdy zbytečně důraznej. Jako ne, že by se na Tali nemuselo být důraznej, ale.... prostě ráda bych, aby tý důraznosti muselo být co nejmiň. Aby převažovala ta normální komunikace a důraznost se nechala jen pro nouzový momenty. Tak jak jsem zvyklá a jak psi vždycky fungovali. Znovu jsem mu připomněla to, že děti, na který se furt huláká a jsou ohulákaný, tak na normální slovo zkrátka fungovat neumí. A stejně tak Taliprtka. Jasně, že už se to výýýrazně snížilo, ty potřebný decibely, ale vím, nebo -doufám, že vím, že to snížit ještě půjde.

Pokračovali jsme podél jednoho z posledních paneláků dál a na jeho boku jsem si vyžádala opět tichým hlasem společnou chůzi. Ne u nohy, jako ÍPO pes, ale prostě "Se mnou", kdy si tak trochu volně pochodují v mojí těsný blízkosti. Šlo jim to moc pěkně a tak dostali odměnu a poté volníčko. Toho Tali využila trošku překvapivě . Šla si šmejdit na zelené plácek a cosi ji tam zaujalo. Velmi zaujalo. Napochodovala jsem tam a no, nevím, co jsme to našli teda. Byla tam vyhrabaná větší myšodůrka a vedle ní ležela placatá chlupatá mrtvolka. Jak kdyby morče. E? Napadnul mě křeček, protože na toho by se u nás v polích narazit už dalo, takže by se klidně mohl některý nastěhovat do civilizace, ale tohle bylo na křečka podle mě málo barevný, moc světlý a taky trochu větší, řekla bych. Když jsem vypoklonkovala Taliprtku, musela jsem pro změnu vypoklonkovat Rumouše, který měl zájem resucitovat a zachraňovat. Tohle teda zachránit už fakt nešlo. Odvála jsem je oba opodál a dumala, co to tak mohlo bejt. Kdyby to tam leželo jen tak, tak řeknu, že někomu umřelo morče, vyhodil ho a já nevím kuny třeba ho z popelnice vytáhly, ale tohle bylo vedle "nory". Tak vám nevím, co nám to tu na sídláku šécko žije.

Každopádně my jsme teda pokračovali dál a já si ještě jednou tiše zavolala že Ke mně a po předpisovým provedení jsem stejně tiše pronesla, že Se mnou a poté se mohlo jásat a odměňovat. To je vám to všechno takový hnedle veselejší, když to ráno takhle pěkně šlape a když se všichni společně zabýváme. A když je navíc už to světlo. To je všechno dohromady taková krása, že úplně zapomenete, že se vám nechtělo vstávat ☐ .

Doma jsem se zcivilizovala, vyrobila ohaří snídani, připravila rohlíkatý odchodový odpustky a posléze už mazala do prasé. A bylo to jen o 15 min. pozdějš, takže cajk. To mám v rezervě.

P.S. Nedalo mi to a odpolko jsem se šla podívat ještě jednou, co že to tam leží. A pořád mi to přišlo jako morče. Ale kde by se tam vzalo morče, že by žilo v zemi (vyhrabáno kolem) a něco ho zabilo. A když už teda-proč ho to nesežralo?

P.S. 2 Odpolko jsme se potkali na louce s naším panem veterinářem, kterému jsem předeštlá záhadu..... no záhadu..... ☐ . Vyřešeno během půl minuty, kdy pan doktor pravil, že nejspíš někomu to morče skutečně umřelo a on ho tam zahrabal a něco ho pak vyhrabalo. Ajoooo! Tahle varianta jednoduchá mě jaksi nenapadla ☐ . I když je to vlastně nasnadě. Tak jsem panu dochtorovi poděkovala, za vyřešení záhady. A že měl pravdu se ukázalo následující den, kdy už tam mrtvolka nebyla, trávník byl uhrabaný a na místě byl kámen.